



# A FAL

**K**öd állt a szennyvízszagú füstös városon. Szürkésfehér, fáradt és elutasító volt a Nap, a lompos épületek, a kopasz dombok, a megsabdalt rézkarcfák; pontosabban: én voltam kimerült, a Nap meg a Nap, a város meg a város volt, keserűen derűs hőseinek szenttelen tükre. Az emberek morózus merevséggel mozogtak a novemberi ködben, még a gyermekek arcán is visszafojtott keserűség áradt szét. A hídon átgyalogolva alattam a kanális olajzöld vizén jégvárterjedt. A „No future forever” felirat a romos épület falán, aznap olyan volt, mint a ködburok közepére fröccsent vér.

– „No future, no forever”. „Future forever”. Melyik változat a legpengőbb? – kérdeztem a mellettem siető Wolftól. Nem siettem a hivatalhoz, Wolf a pályaudvarra, hanem gyorsan mozogtunk. Út alakult ki előttünk, a valóság törvénye szerint. Wolf még tovább fog menni, én hamarabb odaérek, ahová akkor tartottam.

– A „Future forever” félelmetesebb, bár annak sincs semmi értelme. Az alkotó hibája ez a zűrös beszéd.

Elmosolyodtam, és visszanéztem az írásra.

– A szomszéd alkesz, Misa Moszt, ránézett erre a falra és szörnyethalt. Bad tripje volt – állította Wolf, aki észrevette, hogy a graffitit bámulom.

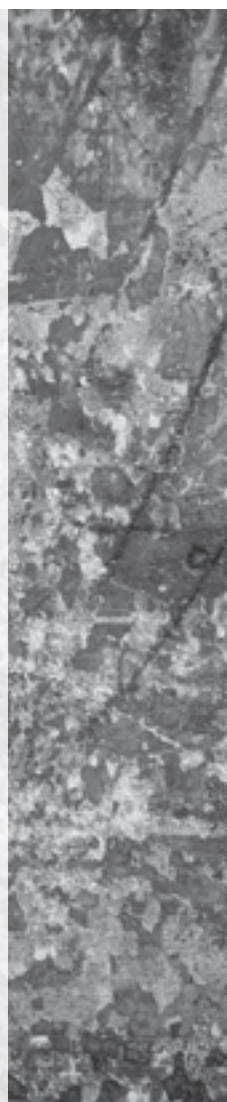
– Senki nem hal meg attól, hogy néz egy falat.

– Valamikor angol tanár volt, értette, mit olvas. Azt hallucinálta, hogy Isten küldte neki és csak neki a feliratot. Kiválasztottnak képzelte magát. Paranoid és gőgös volt gyárilag, és nagyon durva szert tolt. Jobb kételkedni és tisztának maradni, vallom.

– Hogy halt meg?

– Megállt a szíve. A haverom azt mondta, hogy arccal lefelé feküdt. Arccal lefelé. Lefelé kapart. Belé volt száradva a lélek. Se fenn, se lenn nem kellett. Millió ilyen van. Rossz szert nyomott és ahelyett, hogy átkattan volna, bekattant. Nyugodjon a por és a fal mellette.

Mivel nem ismertem az elhunytat, Wolf kijelentéseit nem vitattam, de elborzasztott annak kíméletlensége. A fanyar szellemű, érzelmi minimalista Wolf a húszas éveinek elején járt, de csak élénk mozgása emlékeztetett fiatal korára. Betegesen sovány teste már rotyyon volt, de volt valami kemény és egyenes a tartásában. Nem volt olyan mozdulata, gesztusa, amely az örömről, a derűről, az ellágyulásról árulkodott volna. Szürke, józan szemével cikázott a város szűkös, sikátoros utcáin, rengeteg fogsorát ritkán takarta. Soha nem mosolygott, talán a fogai nem engedték. Szájjátékát inkább egy enyhébb vicsorgáshoz tudnám hasonlítani. Alap szettet viselt: baseball sapka, kapucnis felső, farmer kombót, a cipőit sohasem



figyeltem meg. Régi ismerősök voltunk, igyekeztünk, amennyire lehet, őszintének lenni egymáshoz. Ami igazán összekötött minket az a városban való élet fáradtsága volt. Ennek ellentmond, hogy ezt a terhet, hogy helyt kell állnunk, ki kell bírunk, valamiféle játékos könnyedséggel viseltük. Néha azért voltak konfliktusok, mindketten lobbanékonyak voltunk; Wolf a kívülről való védelmet, engem a szennyezett asztrális háttérzaj tett indulatosá.

– Mit gondolsz, mikor jönnek vissza az őslakosok?

– Soha. Mi bajod a külföldiekkel? Nekik legalább tetszik ez a város. Parkok nincsenek, rossz a levegő, a víz bűdös, de ott a határ, mutatják nekik a helyiek, hogy már arra, közel van a határ, és ez sokuknak örömet okoz. Vágod már? A határ a kulcsszó.

– Talán jobb így. Kevesebb a rosszindulat, a disznótor és a melankólia.

A zebránál sokat álltunk, néztük a mozgó autókat, kisbuszokat, nagybuszokat, a fát- és cigányokat szállító lovas szekereket, mert mindig piros a lámpa. Az óra a túlsó oldalon meg mindig áll, tizenkettőkor behalt. Az utakat ukrán katonák ellenőrizték, gyakori volt az embercsempészet. Wolf szerint főleg afgánok a kuncaftok:

– Úgy bánnak velük, mint a marhákkal, elszedik az összes pénzüket, aztán szélnek eresztik őket. Mehettek legelni. De az a biztosabb, ha megölik őket.

– Mondj már valami jót.

– Semmi rosszat nem mondtam.

Nem ismertem a város erőszakos tetteit, de gyűlölködő, bűnbakkereső szavaikat, hímvesszős sérelmeiket igen. Ami meglepett, hogy nem a nép gyűlölködött, hanem az öntelt gazdagok, akik dúskálnak az élvezetekben, a gögös értelmiségiek, kik egy gondolatot sem tudnak meggondolni, hitük jelmezéből és babona, csak arra képesek, hogy utálkozó arcot vágjanak. A hazugságot avatják renddé. Fentről bűzlik a hal, a kór fentről érkezik, és percek kérdése, hogy bemásszák a város összes lelkét.

Hiába edződtem a város ostobáin, az olyan kijelentéseiken, hogy a szabadkőművesek törvénybe iktatták az állatokkal való közösülést, és ezt is a migránsok miatt, vagy hogy én meg Wolf a szabadkőművesek ügynökei vagyunk, és kilőnek minket, bár puskájuk nincs. Már szakadékok voltak az emberek tudatában a lelkiismeret és a bosszúvágy között, a józanság és az örület közt, a város fénye elsötétült, csak a törzsi villongások pislákolnak, a fitymacsattogtatás ondói, a rémület nyála. Igyekeztem menteni az irhámot, mint egy szelíd állat a sakálók elől. Már nem kapcsoltam be a tévét, nem olvastam internetet, mégis sikerült a törzsieknek megerősösködniük az agresszió, a gögös elbutultság, az öntévesztés pokoli zajaival. Mintha odaszorítottak volna egy láthatatlan falhoz, tisztára, mint egy kivégzés. Odaszegezték mindkét fülemet a falhoz és öntötték a hallójáratomba a sok szart. A szegény, megtévedt törzsiak a nyakamba lihegték, az arcomba köptek. Pusztító gyűlöletüket okádták rám, ordításaik, mintha az alvilágból törtek volna fel. Ugye velünk vagy?, sandítottak rám gyanakvoan. Ordították, hogy én, én, mi, mi, na, jó még te, meg ő, de azok nem. Vedd el, vedd el, és valami tárgyat nyújtottak felém, lépj be a világunka, tartozz közénk!

Hát a faszt.

Wolf megállt a pénzváltó előtt. – Szar a dollár, szar a forint” – dűnnyögte magában, és a kabátzsebében kotorászott. Kivett onnan egy doboz cigit.

– Te Szelcsi, nem leszünk inkább öngyilkosok? – gyújtott rá. Gyerekeink, szüleink nincsenek, a városba megérkeztek a pokol katonái, már nincs hová menekülnünk. A falon túl ott vár ránk a forever.

– Nekem van egy macskám.

– Azt is megöljük. Leütöm, mint a nyulat.

– Nem akarok veled meghalni Wolf, nem leszek öngyilkos, az bűn. Meg utállak is, vágod, nem? – nevettem fel és megfogtam Wolf nem létező fenekét.

Wolf felnevetett és hosszan a szemembe nézett. Mintha a nyakamat szorította volna hüvös kezeivel.

– És hogy csinálnád, Wolf? – kérdeztem kicsit rekedt hangon.

– Vonat. Előtte szétszed, mielőtt felfognád.

– Azzal nem vetünk véget az életünknek, ha megöljük a testünket. Szeretem a testem, rengeteget foglalkozom vele. Remélem egyszer ez a város is elereszt, és a zombi háború is véget ér.

– A háború soha nem ér véget, királylány, soha.  
– Félek a várostól, Wolf, egy ideje kételkedem, rettegek és szorongok, szorongok és rettegek és kételkedem. Tudom, hogy a város az oka. Megszállta valami rossz, vagy én tévedtem el a képeim közt? Vagy én szolgáltatam ki magam félelmeim és reményeim szakadatlan áradatának? A város meg csak egy tükör, egy fal, amely minden fényt, érzést, félelmet, örömet visszaver?

– Túlbonnyolítasz mindent. Érzelgős vagy, mint a habléány.

Már a hivatal előtt álltunk, ahová nem igyekeztem. Kóbor kutyák gyülekeztek a város fenyőfája körül, ágain lógott már egy-két dísz, zöld bálványként emelkedett a város fölé. Hatalmas fát vágta ki a szeretet ünnepének a tiszteletére. Ez a szépség is meghalt, ámen, legalább nem érzékeli a zavarodott kórus ujjongását, a petárdák háborús robaját.

Kezembe kapaszkodott egy koldusgyerek, mondtam neki *hagyjál*, Wolf talált aprót a zsebében, így a kölkök elhagyott.

Rongyos gyerekek agresszív kis szörnyekként kapaszkodnak a kezembe álmomban, csípi, marják, nem engednek. Párizsban voltam, nem voltam még Párizsban, és meg szerettem volna nézni Párizst, de csak a pályaudvarig jutottam, mert a kölkök miatt menekülnöm kellett Párizsból. Felkapaszkodtam a vonatra, jöttek utánam, egyik vagonból a másikba üldöztek. Egy jól öltözött, szőke gyerek a sínek közé esett, a kerekek feldarabolták, leszakadt finom, göndör feje, az arcára nem emlékszem, és itt ért véget a horror film.

Amíg az életben vannak rémálmaim, addig a tudatom még menekül a jövőbe a borzalmak elöl. Addig még van reményem arra, hogy túléljek.

A köd feloszlott, a Nap sugározni kezdett. Egy női arcra pillantottam, néztem borús homlokát, réveteg nézését, fájdalmasan lebiggyesztett száját, egy mártír, gondoltam.

– A halál nem félelmetes, csak engedd el magad. Ne feszülj be, lazulj el! Figyelj a fényre! Mindig a fényre!

– És mi van, ha nem lesz fény? Lehet, nem is jó nekem az a fény. Milyen fény? Villany vagy napfény? Nem bízom az ilyen megtestesülésekben, de a testetlenségben sem.

– Opálos fény, sokkal erősebb, mint a Napé, és belenézhetsz. Ott van minden.

– Voltál ott vagy mi?

– Tudom. Bizonyosság, vágod? A gondviselésben való hit, na? Bizalom. Ezek hiányoznak belőled, bébike. Itt minden és mindenki halálos ítéletet kapott, nem csak te. Halál-sor van, exitálás! De ez lehet nekünk jó. Kifejezetten jól van kitalálva. Ki akarna mindig élni? Feltámadni? Akkor inkább meg se akarok halni. Akarni kell a fényt, és leléphetsz erről a gépezetről.

– Nagyon cseles, ha a halállal az életre vagy ítélve. Halál taszít életbe. Élet taszít halálba. Félek a körforgástól, az álmoktól. Ettől már a nagy dán is félt. Az álmoktól, melyek a halálban jönnek. Néha azt érzem, mintha az atomokban sem bíznék. Mintha belesüpednék egy sötét masszába, amely el akarja venni a tudatomat. És hogy ne történjen meg, mindig ébren vagyok.

– Engedd el, aludj el!

„Vova, náhuj, kelj fel, nye pizgyi!” A káromló kiáltásra Wolf rémulten futni kezdett. Kicsit tétovázva, lassabban, de én is követtem. Egy nagyon vékony fiatal sráccal lefelé feködött a romos ház „No future forever” feliratú fala előtt, fekete pulóverének kapucniját a fejére volt húzva. Úgy nézett ki, mint egy elcseszett szerzetes. Az egyik társa húzogatta flegmán, mint egy pórázra kötött kutyát, aki máshová akar menni, a társaság többi tagja ott hagyta őket, odakiáltva még néhány saftos káromkodást. Az emberek elhaladtak a dráma mellett, dühös zavar mozgott az arcukon. A szemben lévő házban tatarozás folyt, a munkások röhögtek, heccelve kommentálták az eseményeket. Táskákat himbáló iskolások kacagva végigsüvítették a hidat, mint egy csapat varjú a téli termőföldet.

Wolffal segítettünk ébresztgetni Vovát, de ő feködni akart minden erejével. Többszöri próbálkozás után sikerült felállítanunk, Wolffal két oldalt fogtuk, a haverja hátulról tartotta, tanítottuk járni, de megint eldőlt. A haver idegbe jött, háromszor erősen szájba vágta a tehetetlen Vovát, majd ő is elesett vele. Te nem is vagy részeg, mondta dühösen Wolf, minek estél el?

„Elégek”, nyögte Vova, a keze, amit fogtam, hirtelen forró lett, verejtékezett, az állkapcsa remegett, az orrából dőlni kezdett a vér, a nadrágjából is folyt, aztán már az egész test gőzölgött a vértől. Elengedtük. A szinte kiaszott test nagyot csattant a jeges aszfalton. Ámulatunkra ezután magától felállt, felénk emelte a fejét, úgy nézett, mintha valahol távol járna, olyan volt, mint egy csecsemő, nyálkával és vérrel beborítva. Dermedten néztük feltámadását. Majd minden erejét összeszedve a fal felé fordult, el akart indulni, végül arccal a falat súrolva, lecsúszott a földre.

Wolfékkal megfordítottuk, szólítottuk, de ő csak nézett.

– Zárd már le, testvér, a szemét, nem bírom nézni – kérte Vova haverja Wolfot, aki oldalra fordította Vova testét, ettől annak feje a mellkasára csuklott. Egy boltos adott föliát, meg zsákokat, azokkal letakartuk.

Míntha vízen hánykolódnál  
Tűz emésztene  
Erős szél sodorna  
Ez a haldoklás órája  
Itt az idő  
A haláloed órája  
Részvétem korlátatlan, mint a tér  
Nyugodjon meg a lelked

Falevél szállong, keresi nyughelyét

Míg kijött a mentő, az egyik taxis beszámolóját hallgattuk, mondta, hogy Vova vele utazott, teljesen normális volt egy ideig, aztán őrjöngeni kezdett, *akkor kapta el a szer*, ezt nem tűrte, és adott a srácnak két nagy pofást, vesén rúgta, szintén kétszer, végül kirakta az autóból. Tizenhat éves volt, drogos, az anyja prosti. Eladta az alkoholista apja autóját, ezt ünnepelték. „Fahusáanggal ütlegelném az ilyet”, mondta a sofőr.

Amikor elhagytuk a halál helyszínét, a Nap már magasan járt a város felett. A fénye megvilágította a lompos épületeket, a kopasz dombokat, a fákat. A jég pihent. Wolf hátrafordult, a véres falat bámulta, sápadtnak tűnt. A parkra pillantottam, illetve a park hiányára, az azt körülvevő szürke hullámpala kerítésre. November volt, déli harangszó, péntek.



**Brenzovics Marianna** Beregszászon született 1977-ben. Kárpátalján él, magyar irodalmat és esztétikát tanít. Könyvei a Kalligramnál: *Kilátás* (regény, 2010) *Darabolás* (regény, 2013), *Hasadás* (regény, 2015).